

Nr 172.

Godkänd av första kammaren den 7 maj 1919.

Godkänd av andra kammaren den 7 maj 1919.

Riksdagens skrivelse till Konungen angående utfärdande av en förordning, innefattande vissa bestämmelser rörande saluförande av tvättmedel.

(Första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 14.)

(Andra kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 11.)

Till Konungen.

Enskild motionär har uti inom riksdagen gjord framställning framhållit önskvärdheten därav att en förordning utfärdades, vari förbjödes att i den allmänna handeln saluföra vare sig inhemskt eller importerat tvättmedel av de slag, som närmare i förordningen angåves, utan att å själva fabrikatet, där det läte sig göra, men i annat fall å varans emballage, anbringades tillverkarens firmanamn eller sådant inregistrerat firmamärke, att tillverkaren kunde identifieras.

Riksdagens vederbörande utskott har i den ordning, 46 § riksdagsordningen stadgar, inhämtat utlåtande över motionen av kommerskollegium, varjämte yttrande inforrats av industrikommissionen.

Bihang till riksdagens protokoll 1919. 14 saml. Nr 172—173.

Kommerskollegium har i sitt berörda utlåtande framhållit, att kollegium vid avgivande av samma utlåtande samrätt med representanter för såp-, tvål- och tvättmedelsindustrien. Härvid hade framhållits såsom synnerligen önskvärt, icke minst ur industriens egen synpunkt, att en lagstiftning komme till stånd i det i motionen angivna syftemålet. Författningen borde dock, enligt vad därvid uttalats, icke innefatta skyldighet för tillverkaren att stämpla sådana tvålvaror, vilka försåldes direkt från tillverkaren till förbrukaren i större partier för industriellt bruk. I övrigt syntes, vad beträffade tvål, en stämpel alltid kunna anbringas å själva varan. Ifråga om tvättpulver och dylikt kunde stämpeln anbringas å inneremballaget. Vidkommande såpa finge man låta sig nöja med att anbringa beteckningen å de kärl, vari såpan utlämnades från partihandlaren eller fabrikanten.

Beträffande författningens närmare innehåll uttalade sig kollegium för sin del för ett biträdande av det från industriellt håll framförda kravet på frihet från stämplingsskyldighet i fråga om direkt från fabrikant till förbrukare levererad tvål, som vore avsedd för industriellt bruk.

Industrikommissionen har i sitt berörda yttrande åberopat de synpunkter, som gjorts gällande i kommerskollegii ovan återgivna utlåtande, och på grund härav tillstyrkt lagstiftning i motionens syfte, varjämte kommissionen framhållit, att, vid utarbetande av eventuellt lagförslag i frågan, representanter för tvättmedelsindustrien lämpligen borde höras.

De olägenheter, vilka uppstå på grund av bristande ursprungsbeteckning i ett flertal fall å produkter tillverkade inom tvättmedelsindustrien, äro otvivelaktigt av den art, att åtgärder till desammas undanröjande från statsmakternas sida måste anses påkallade. Svårigheterna för allmänheten att skydda sig mot mindervärdiga varor, vilka utan kontroll av firmamärke utsläppas i handeln, ligga i öppen dag. Likaså är det givetvis för fabrikanter, vilka tillhandahålla fullt brukbara fabrikat, till uppenbar skada att vara utsatta för konkurrens från tillverkare, som i geschäftssyfte okontrollerat kunna sprida produkter, vilkas bruksvärde är underlägset. Också hava, såsom av motionären påpekats, inom fabrikantkretsar önskemål framkommit om utfärdande av en förordning, som stadgar skyldighet att på sådant sätt anbringa firmanamn å tvättmedel, att därav framgår, vem som är tillverkare. Lagstiftningsåtgärder, varigenom åsättande av ursprungsbeteckning å här åsyftade varor stadgas, äro sålunda enbart till fördel för såväl köpare som lojala producenter.

Riksdagen kan för sin del i allt väsentligt instämma i de skäl, som till förmån för en dylik lagstiftning framlagts i ovan anförda, av kommerskollegium och industrikommissionen avgivna yttranden. Väl torde det komma att visa sig, såsom kommerskollegium framhållit, att de under kristiden så vanliga företeelserna av varuförfalskning allt mer komma att försvinna, men erfarenheten ger vid handen, att även under normala tider intet bör försummas, som kan bidra till förhindrande av allmänhetens uppskörtning genom mindervärdiga fabrikat.

På grund härav får riksdagen anhålla om utfärdandet av en förordning, vari förbjudes, att i den allmänna handeln saluföra vare sig inhemskt eller importerat tvättmedel av de slag, som närmare i förordningen angivas, utan att å själva fabrikatet, där det låter sig göra, men i annat fall å varans emballage, anbringas tillverkarens firmanamn eller sådant inregistrerat firmamärke, att tillverkaren kan identifieras.

Stockholm den 7 maj 1919.

Med undersåtlig vördnad.
